

Duben – květen 2013

č. 131

Informační leták

Kněžského bratrstva sv. Pia X.

Brno, 12. února – Sedmi zakladatelů řádu servitů

Draží věřící,

v měsíci květnu slavíme svátek sv. Jana Nepomuckého, mučedníka mlčenlivosti, mučedníka zpovědního tajemství. Jeho život a mučednictví charakterizují slova verše introitu: „Pravil jsem si: Ostříhati chci svých cest, abych nezhřešil jazykem“ [Ž 38,2]. K ovládnutí jazyka napomíná náš Pán Ježíš Kristus, když se táže: „Nevíte, že z každého zbytečného slova budete souzeni?“, a v Knize Sirachovcově čteme v 21. kapitole: „Neukázněný poslouchá skrze dveře, moudrý však nerad slýchá hanlivé řeči. Ústa nemoudrých nerozvážně mluví; ale slova moudrých na vážkách vážena bývají. [...] Mlčenlivý a rozumný, ten ctěn bývá.“

Rozvaha v řeči, diskretnost a zdrženlivost v soudech jsou pravými ozdobami muže, a to nejen v projevu mluveném, ale i psaném. Tyto ctnosti v dnešní společnosti velmi chybějí a moderní technika – internet a mobilní telefony – naopak poskytují příležitost rozvíjet zlořády velmi efektivně. Velmi negativní „výchovnou roli“ hrají veřejné sdělovací prostředky, které vyzařují atmosféru bulváru do celého společenského života. Zprávy novinové, rozhlasové a televizní jsou dnes z podstatné části snůškou klepů, rozněcujících lidskou zvědavost, zavalující své příjemce senzačními zprávami o ničem při navození atmosféry senzace. Tak se například ze vzrušeného hlasu komentátora dozvíme, že nějakého pana Nováka pokousal pes nějakého pana Vomáčky, a je nám vsugerováno, jak je to důležité a že se musíme rozhořčit nad nezodpovědným chovem psů. Lidé se rozhořčují, aby se druhý den zjistilo, že pes nikoho nepokousal, pouze zakňučel, když mu pan Vomáčka šlápl na ocas, což je další odhalená zpráva spiklenecky vyzrazená opět rozrušeným hlasem komentátora. Tragické je, že mnoho lidí se takto nechá oblbovat a přetvářet v lehkou ovladatelnou masu s naprostou ztrátou soudnosti, schopnou postupně přijímat ze sdělovacích prostředků a internetu cokoliv navzdory absenci elementární logiky, důvěryhodnosti a smysluplnosti sdělovaného. Následně se lidé nestarají o věci podstatné a důležité, nezajímají je události pozitivní a skutečnosti vznešené a místo toho sbírají drby, s maskou spravedlivých soudců se rochní v kloakách odporností a strkají nos do soukromých záležitostí druhých. Kdejaký nesmysl, lež a ideologie se pak snadno šíří a ovládá účelově primitizované masy. Tato nově vyprodukovaná mentalita se pak plně projevuje v psychologicky anonymním, však nezřídka reálně

identifikovatelném světě internetu. Svědectvím jsou internetové diskuze a jiná sdílení, která jsou většinou prostá jakýchkoliv stop inteligence a vzdělanosti. Je až překvapivé, jak se někdy člověk, který v osobním kontaktu působí vcelku vyrovnaně, dokáže na internetu prezentovat jako naprostý „homo idiota“.

Bulvarizace společnosti produkovaná masmédií, a nejen těmi, která za bulvární platí, ale víceméně v současnosti všemi významnými, proniká celou společností, přetváří smýšlení lidí a jejich hodnotový svět a promítá se bohužel i do katolického prostředí. Pokud se člověk proti ní vědomě nebrání, nebojuje s ní, není ochoten přemýšlet a ověřovat si zprávy, je ve velkém nebezpečí, že bude unášen tímto dravým proudem moderního světa. Projevuje se to jak v hodnocení současné situace, tak i ve vztazích s ostatními věřícími. Až neuvěřitelné je například, kolik katolíků, a to nejen laiků, věří v konzervativnost Benedikta XVI. hlavně proto, že to o něm extrémní liberálové píší. Nebo jak jsou mnohdy i v konzervativních kruzích považováni za extrémní kněží, kteří odmítají politiku nadřadit víře zůstávající v první řadě svědky plnosti učení Kristova, a to proto, že tento odsudek o nich rozšiřují někteří „rozumní“ kleromanažeri. Častým tématem bývá pak nesmyslné nadhodnocování nepřátel Církve jako hybné síly všeho dění bez ohledu na všemohoucnost Boží a působení Jeho Prozřetelnosti v dějinách; výsledkem jsou absolutně neplodné nekonečné diskuze o zednářích apod.

V životě s ostatními se pak neustále silněji objevují tendence do všeho druhým mluvit, o všem být informován a manipulovat soukromím bližních. Tato ztráta diskretnosti provází snadno zálibu v kritice špatností, byť i skutečných, a nezájem o vnímání a konání dobrého. Ovšem takový katolický tradibulvár nemá s duchovním bojem a posvěcováním svého života nic společného. „Chce-li kdo stůj co stůj všechno vidět a slyšet, takže se zdá, jako by jeho bytost sestávala jen z očí a uší, nesmí se divit, že s dobrými věcmi přijmou jeho smysly také věci škodlivé“ (R. M. Dacík OP, *Mravouka*) a nepřeberně zbytečného balastu. Zvědavost vede ke ztrátě ovládnutí mysli a je branou mnohých hříchů.

Pevnou baštou proti této bouři je obrácení se k pravým hodnotám vzdělanosti, ctnosti a víry. Moudrost antických myslitelů, poklady křesťanské víry v dílech církevních spisovatelů, skvosty našeho národního písemnictví, ale i slušná literatura zábavná inteligentním duchem sepsaná, to vše pozitivně utváří a osvěžuje lidského ducha. Život

s bližními v radosti z dobra, vzájemné pomoci, velkorysosti k chybám, kterých není prost žádný člověk, v trpělivém nesení přicházejících křížů ve vzájemné podpoře, to musí být duchem křesťanských společenství. Ve všem je pak základem štěstí a pokoje obrácení se v modlitbě k Bohu a život v Boží přítomnosti před tvářmi nebeského dvora.

S kněžským požehnáním

P. Tomáš Stritzko FSSPX

Stanovisko k „Listu otce biskupa k bohoslužbám slaveným Kněžským bratrstvem sv. Pia X.“

Dp. Tomáš Holý zveřejnil list Msgr. Vojtěcha Cikrle, biskupa brněnského, v němž jsou obviňováni ti, kteří se účastní mší sv. sloužených našimi kněžími, že narušují jednotu katolické Církve, je zpochybněna platnost svátosti smíření a manželství a nakonec je naznačováno, že vzhledem k suspenzi nejsme „jednou církví“.

Trest suspenze, byl-li by platně uvalen na naše kněze, jako že vzhledem k obecnému stavu nouze v Církvi není, by znamenal zákaz udělování svátostí a svátostí a jiných kněžských funkcí, nikoliv rozdělení Církve, viz CIC83 Can. 1333. V tomto ohledu neodpovídá jmenovaný dopis v současnosti promulgovanému Kodexu církevního práva.

Všechny úřady v Církvi včetně úřadu pozemské hlavy Církve – římského papeže, mají legitimitu od Ježíše Krista, který je věčnou Hlavou Církve. Nejvyšším zákonem nositelů všech těchto úřadů je spása duší, viz CIC83 Can. 1752. Pokud se nositelé úřadů v Církvi uchylují od svého pověření, jak je tomu obecně v současnosti, ztrácejí v těchto případech legitimitu pro svoje jednání (svojí dubiozitou Církve rozkládající nový mešní obřad, nekatolické principy ekumenismu, zpochybňování neproměnnosti zjevených pravd aj.). Nositelé moci v Církvi, papežem počínaje, tak vyvolali hlubokou krizi v Církvi, která nám dává nejen právo, ale ukládá i povinnost jednat k uchování víry a poskytnout věřícím možnost přijímat svátosti v jednoznačně katolických ritech svátostí. Tato situace také zakládá mimořádnou zpovědní jurisdikci pro kněze FSSPX a kněze spřátelené a legitimitu užití mimořádné jurisdikce pro uzavření sňatku

pro snoubence dle CIC83 Can. 1116, s ohledem na Can. 1063 3°, neboť za „užitkuplné liturgické udělování svátosti manželství“ lze v duchu Církve možno považovat pouze udělování při užití jednoznačně katolických ritů, což ve spojení s novým mešním ritem není dáno.

Vysvětlení a chápání těchto principů ve světle tradice církevního práva je velmi důležité, neboť v důsledku pozitivisticky chápaného práva v současné společnosti a ne vždy vyvážené snahy vycházet se světskou mocí, která obzvláště v dobách komunismu vedla k praktickému smíření se s pro Církev dehonestujícími fakty (např. rektora litoměřického semináře, který zásadně ovlivňoval výchovu budoucích kněží, schvaloval ÚV KSČ), se ztrácí vědomí, že církevní právo je odvozeno od přirozeného a zjeveného zákona Božího a těmto je podřízeno.

P. Tomáš Stritzko FSSPX - prior

Kázání Jeho Excelence biskupa Bernarda Tissiera de Mallerais při udílení obláčky a tonsury v Zaitzkofenu dne 2. února 2013

Ve jménu Otce i Syna i Duchu Svatého. Amen.

Milí čekatelé na sutanu, milí tonsuranti, milí věřící,

není zajisté bez významu, že obdržíte sutanu nebo klerikální tonsuru o této svaté slavnosti Očišťování Panny Marie a Kristova Obětování v chrámě. A jestliže jsme museli z praktických důvodů oddělit tonsuru od obláčky, nechtěli jsme tím nikdy rozdvajit jednotu duchovního stavu s oděvem.

Za prvé: sutana. Sutana je oděv duchovního. Její tvar, který zahaluje celé tělo budoucího kněze, a její černá barva, která pro svět znamená smutek, jsou společně veřejným vyznáním odloučení se od světa a ctnosti bohopoety a čistoty, jimiž se klerik vyznačuje. Ona náhlá a úplná

proměna Vašeho vnějšího zjevu nevyhnutelně překvapí a dojde Vaše milé rodiče a příbuzné. Je to blahodárné překvapení a plodné dojetí. Jako členové nebo budoucí členové Kněžského bratrstva sv. Pia X. považujte, milí kandidáti, svou sutanu za svůj řádový oděv. Přesně tak, jako uctívají benediktini a dominikáni svůj škapulíř a kapucíni svou kapuci, máte i Vy, milí seminaristé, milovat a ctít svůj oděv Bratrstva. Clergyman možná označuje klerika nebo duchovního vůdce, ale ne stejně dobře člověka zasvěceného Bohu. Vaše sutana, milí seminaristé, je sama o sobě kázáním; se svou sutanou jste již kazateli, aniž byste hovořili. Ale někdy Vaše sutana otevře ústa, podnítlí otázky, připraví duše pro milost. Všechno to je pěkně popsáno ve stanovách našeho Kněžského bratrstva naším ctěným zakladatelem; cituji: „Ctnost bohopoety a odloučení od tohoto světa nacházejí výraz také ve vnějším vzhledu. Jako oděv nosí členové Bratrstva sutanu. Ta je svědectvím, kázáním. Zahání zlé duchy, jakož i všechny ty, kdo jsou jim podrobni. Přitahuje upřímné a pro náboženské věci otevřené duše. Velmi dobře umožňuje apoštolát.“

Za druhé: tonsura. Tonsura není žádné svěcení, nýbrž svátostina. Její účinek nepochází z pouhého užití materie spolu s formou, jako u svátostí, ale pochází z díla činné Církve a z víry v toto dílo Církve. Tonsura spočívá v tom, že biskup odstříhne pět pramenů vlasů; kdysi to bylo vyholování, které na hlavě klerika vytvářelo z vlasů korunu a později, ještě před koncilem, zanechávalo na hlavě klerika jakoby kolečko nebo bezvlasé místo. Spolu s biskupem bude tonsurant vyslovovat a modlit se tato významná slova: „Pán je podíl mého dědictví a mého kalicha. Ty jsi ten, který mi navracíš moje dědictví.“ Dědictvím klerika je kalich, to znamená oběť. Význam slova „kalich“ o tom nepřipouští žádnou pochybnost. Je to celkový duch, duch pravého katolického kněžství, duch oběti. Přijměte, milí tonsuranti, přijměte odvážně a radostně tohoto ducha oběti. *Domine, ego in simplicitate cordis mei obtuli universa. Domine custodi hanc voluntatem.* – „Pane, v prostotě srdce svého obětoval jsem všechno. Pane, zachovej tuto vůli“ [1 Par 29,17.18]. Obětování Vás samých jako zvláštních služebníků Boha a Církve ke svatým úkonům ve svatyni je velmi skvěle vyjádřeno dnešní slavností. Jako prvorozené dítě je dnes Ježíšek představen v jeruzalémském chrámu. Jako Bohočlověk nepotřebuje být obětován Bohu, ale z poslušnosti vůči zákonu představují Josef a Maria božské Dítě a platí nařízené poplatky, aby je vykoupili zpět. Stejným způsobem se představujete Vy, milí kandidáti, Bohu a Církvě, abyste se jednou

s Ježíšem, Vládcem a Vykupitelem, stali důstojnými kněžími oběti a neposkvrněným obětním darem.

V dnešním čtení popisuje prorok Malachiáš obnovu kněžství zcela tajemně, obnovu kněžství, kterou působí Vládce ve svém chrámu. Je tím popsáno nové kněžství Nové smlouvy a také v duchovním smyslu Písma svatého je označen vznik a obnova katolického kněžství zvláštním prostřednictvím našeho díla Kněžského bratrstva. Navíc se nejedná jen o nějakou malou a snadnou úpravu kněžství, ale o namáhavé dílo pročišťování a zkoušky tavicím ohněm. „Jeť on jako tavící oheň a jako lužidlo, kterým se bílí. Zasedna bude tavit a čistit stříbro; vyčistí syny Leviovy, protříbí je jako zlato a stříbro, by Pánu obětovali v spravedlnosti“ [Mal 3,2-3]. Toto dílo obnovy katolického kněžství a jeho zachování bude současně zahrnovat boj. Nejprve boj proti naší vlastní přirozenosti, boj, jenž je duchovní, jenž začíná v nás a u nás. A za druhé je tento boj vnějším bojem za účelem odporu proti již zastaralé a zúžené a zmrzačené liturgické reformě, proti sekularizaci, zesvětštění svaté mešní oběti a charakteru kněze po II. vatikánském koncilu kvůli dvojznačností a posunům v důrazech a nepřesnostem v řeči koncilu. Proto nenastupujete, milí kandidáti, žádnou snadnou cestu ke kněžství. Kněžské bratrstvo sv. Pia X., založené arcibiskupem Marcelem Lefebvrem k uchování kněžství, se velmi brzy dostalo do boje proti nejvyšším představitelům Církve. **A prohlášení o svobodě a osvobození tradiční mše svaté nevyhlásilo žádné uznání zla nové mše, což v sobě současně zahrnuje neuznání zla s ní spojeného nového náboženství. Válečný stav trvá, zůstáváme ve svaté válce. Bud' me tedy připraveni, milí spolubratři, milí věřící, milí kandidáti, dále ještě nějaký čas bojovat a trpět za pravdu katolické víry.**

V Santa Chiara v Římě, v římském semináři, se mladý seminarista Marcel Lefebvre učil, že kněz není jen zbožný muž, není jen muž Boží, ale také bojovník, muž boje. Věděl, že přijde čas, kdy se bude muset do tohoto boje vložit – za Krista Kněze a Krále proti pokusu o sekularizaci v Církvi. Naším válečným pokřikem je, spolu se svatým papežem Piem X.: *Omnia instaurare in Christo* – „Vše obnovit v Kristu“, s pomocí nejblahoslavenější Panny Marie, Matky kněží. Amen.

Ve jménu Otce i Syna i Ducha Svatého. Amen.

Kázání Jeho Excelence arcibiskupa Marcela Lefebvra na Boží hod svatodušní dne 14. května 1989 v Ecône

Ve jménu Otce i Syna i Ducha Svatého. Amen.

Moji milovaní přátelé!
Moji milovaní bratři!

Sv. Lukáš nám ve Skutcích apoštolských vypráví průběh událostí o Letnicích a je ve svém líčení jako vždy velmi přesný. Poté, co jmenovitě uvádí ty, kdo byli přítomni ve Večeřadle, tedy apoštoly, dodává: *Hi omnes erant perseverantes unanimiter in oratione cum mulieribus et cum Maria matre Jesu et fratribus eius.* – „Ti všichni trvali jednomyslně na modlitbě s Marií, matkou Ježíšovou, i s bratry jeho. [...] Bylo pak pohromadě počtem asi sto dvacet osob“ [Sk 1,14.15].

Dnes bych chtěl zaměřit Vaši pozornost zejména na přítomnost nejblahoslavenější Panny Marie a o ní hovořit. Včera bylo 13. května a my jsme slavili zjevení naší milé Paní ve Fatimě. Večer jsme vykonali procesí a zasvětili seminář Neposkvrněnému, bolestnému Srdci Mariinu, abychom splnili přání nejblahoslavenější Panny Marie.

O apoštolech se poté, co přijali Ducha Svatého, říká: *Et repleti sunt omnes Spiritu Sancto et coeperunt loqui varii linguis.* – „I byli všichni naplněni Duchem Svatým a počali mluvit jinými jazyky“ [Sk 2,4]. Začali hovořit, neboť Duch pravdy, Duch svatosti, jenž je naplnil, je podnítil k tomu, aby tohoto Svatého Ducha, kterého přijali, sdělovali slovem.

Je zde řeč o nejblahoslavenější Panně Marii, která byla při této památné události mezi nimi, s nimi. Nezapomeňme, že to byla nejblahoslavenější Panna Maria, skrze kterou apoštolové onoho Ducha pravdy a svatosti přijali. Skrze Marii sestoupil Duch Svatý na apoštoly a učedníky našeho Pána Ježíše Krista, kteří byli shromážděni ve Večeřadle. Papežové to jednoznačným způsobem potvrdili, neboť Maria byla již dávno před událostí Letnic naplněna Duchem Svatým. Samotná skutečnost, že archanděl Gabriel, když přišel, aby jí zvěstoval vznešenou zvěst o jejím

božském mateřství, jí řekl: *Ave Maria, gratia plena* – „Zdrávas, Maria, milosti plná“, dokazuje, že je opravdu plná milosti, to znamená již naplněná Duchem Svatým. A (archanděl) dodává: *Spiritus Sanctus superveniet in te* – „Duch Svatý sestoupí v tebe“ [Lk 1,35]. Nejblahoslavenější Panna měla své Letnice již před dnem letniční události a také ona hovořila. Hovořila poté, co právě z Ducha Svatého počala a tak se stala Matkou Ježíšovou. Vydala se na cestu, aby navštívila svou příbuznou Alžbětu. A skrze ni coby Prostřednici obdržel Ducha Svatého také sv. Jan Křtitel a skrze sv. Jana Křtitele rovněž její příbuzná Alžběta. Tak už nejblahoslavenější Panna Maria vylévala milost Ducha Svatého na ty, s nimiž se setkala, a poté hovořila. Hovořila a nám zanechala ona strhující slova svého *Magnificat*.

Toto *Magnificat* je Mariino evangelium. V prvních čtyřech verších *Magnificat* Maria, naplněná Duchem Svatým, opěvuje slávu Boží. Bůh ráčil shlédnout na její poníženost. A protože byla pokorná, dostalo se jí vznešené důstojnosti, byla vysoce povýšena: *Magnificat anima mea Dominum et exultavit spiritus meus*. – „Velebí duše má Hospodina a duch můj zaplesal (v Bohu, Spasiteli mém).“ V těchto prvních čtyřech verších děkuje Bohu za to, co přijala od Ducha Svatého, a za to, že se stala Matkou Ježíšovou. A v následujících verších, možno říci, že v dalších čtyřech verších, nám koneckonců již předem zvěstuje to, co náš Pán bude zvěstovat v Horském kázání. Je to téměř malé shrnutí Horského kázání, obzvláště blahoslavenství: blahoslavení pokorní, blahoslavení chudí duchem, blahoslavení, kteří se bojí Boha, „timentes“, „humiles“, „esurientes“. Používá dokonce tatáž slova jako náš Pán. Náš Pán řekl: „Blahoslavení, kteří lační a žízní po spravedlnosti“, blahoslavení „esurientes“. „Esurientes“ říká i nejblahoslavenější Panna Maria: blahoslavení, kteří lační a žízní po svaté spravedlnosti. Ale nejblahoslavenější Panna Maria volá „běda“ na ty, kteří jsou pyšní, kteří jsou plní povýšenosti, kteří důvěřují svému bohatství, kteří důvěřují své moci, na ony „potentes“, „divites“, „superbi“. To jsou ti, jež nejblahoslavenější Panna Maria varuje. „Dejte si pozor, vy pyšní, dejte si pozor, vy, kteří důvěřujete svému bohatství, svým penězům, kteří nemáte ducha chudoby, kteří nemáte ducha pokory! Bůh není s vámi!“ A potom, v obou posledních verších, nejblahoslavenější Panna Maria v jistém smyslu prorokuje: *Suscepit Israel puerum suum* – „Bůh se ujímá Izraele.“ Co tím chce říci? Není snad Izrael v Božích rukou už po dobu celého Starého zákona? Ale přece již začíná Nový zákon a Maria už vidí

založení Církve, na němž se tak účinně bude podílet právě při dění o Letnicích, při němž jakožto Prostřednice daruje apoštolům Ducha Svatého. Maria to vidí již dopředu, je to nový Izrael, je to Izrael Nového zákona, je to Krev Kristova Nového zákona, *novi et aeterni testamenti: Hic est calix sanguinis Mei, novi et aeterni testamenti* – „Toto je Krev Nové smlouvy.“ Maria to vše vidí, ona vidí založení Církve.

Ale řekl bych, že Maria nám nejen zjevuje tímto způsobem v *Magnificat* své vlastní evangelium, ona je také skuteční. Tak jako hovoří o pokorných, o chudých, o těch, kdo žijí v duchu chudoby, kteří žijí v bázni Boží, tak to všechno také bude potvrzovat celým svým životem. Jediným svědectvím toho všeho byl Betlém. V bázni Boží se podřídí jeho svaté vůli, podle nařízení sv. Josefa půjde ať již do Betléma, nebo do Egypta či zase nazpět do Nazareta. Maria se bojí Boha a ctí autoritu těch, kteří jí zjevují Boží vůli. Je to bázeň dětinná, ne otrocká. Z lásky k Bohu se bojí všeho, co by se Bohu nemuselo líbit a tak podřizuje Pánu Bohu celý svůj život. A, Bůh to ví, pokud byla Maria podrobena zkouškám, obětovala je Bohu, zkoušku v Betlémě, zkoušku, když ji Ježíš opustil a tři dny zůstal v chrámě. Hledali Ho: *...et nos dolentes quaerebamus te* – „s bolestí hledali jsme Tebe,“ říká nejblahoslavenější Panna Maria chlapci Ježíšovi. S bolestí bude také u toho, až zemře sv. Josef, její manžel, kterého třicet let milovala a kterého věrně poslouchala. Ale jejím největším utrpením bude, když uvidí umírat svého Syna. Všechna tato utrpení obětovala Pánu Bohu ve své pokoře a především podle svého přání plnit vůli Pána Boha. A konečně se bude podílet na založení Církve. Bude sdílet starosti Církve; ona, jež je naplněna Duchem pravdy, svatosti, chce, aby také apoštolové byli naplněni tímto Duchem pravdy a svatosti. A oni opravdu ukázali, že (jím naplněni) jsou, protože ihned mluvili v jazycích a obrátili tisíce duší a hlásání pravdy zaplatili svou krví.

Rád bych to v jistém smyslu uplatnil na dnešní dobu. Ti, kdo nechápou náš postoj v průběhu těchto let po koncilu, nám říkají a často to opakují: „Kde je papež, tam je Církev. Nejste v právu, jestliže se protivíte Svatému otci, neboť když se protivíte Svatému otci, neprotivíte se tím Církvi, nevzdalujete se tím od Církve?“ Ale, moji milí bratři, nemůžeme podle pravdy říci ještě hlouběji a přesněji: „Kde je Maria, tam je Církev?“ Neboť skrze Marii byli z apoštolů učiněni zakladatelé Církve a Maria se nemýlí, Maria je neomylná, Maria nemůže vyznávat blud, Maria nemůže hřešit, ona je počatá bez poskvrny, bez hříchu, ona je

svatá, je dokonalá a je světlem pravdy a právě to zprostředkovala apoštolům. A jako jsou s Marií stále spojeni v Duchu pravdy, v Duchu svatosti apoštolové, jako je s ní spojen Petr, tak bezpochyby stejně i my následujeme papeže, i my následujeme Církev, protože pokračují v pravdě, ve svatosti. Jestliže však Petrův nástupce zachází tak daleko, ještě k tomu za těch nejneuvěřitelnějších okolností, že už Marii nenásledují, že už nešíří Ducha pravdy a svatosti, co bychom pak měli dělat, na koho bychom se měli obrátit, kam bychom měli jít? Zůstaneme právě u Marie. Obklopíme ji tak, jak ji obklopili apoštolové v den Letnic, a zůstaneme u ní v Duchu pravdy a v Duchu svatosti.

A Vy, moji milí bratři, přece víte, protože to jsou historická fakta, že Maria nebyla přítomná jen u událostí o Letnicích, nechtěla pracovat pro Církev pouze po dobu zbývajících patnácti let svého pozemského života po Ježíšově smrti, nýbrž po všechna staletí dále bděla nad Církví, nad jejími apoštolý. Stále znovu přicházela, aby upomínala na pravdu. A naposledy ve Fatimě zjevila dokonce tajemství a chtěla, aby se v roce 1960 zveřejnilo. Proč se papežové zdráhali zveřejnit toto tajemství? Nevím, zda je Vám známo, že při onom setkání v Assisi chtěli věřící katolíci, a nebyli to ani ti, kteří se obzvláště zastávají tradice, kvůli velkému významu tohoto setkání, aby do Assisi přišla také naše milá Paní Fatimská. Italští věřící vytvořili průvod a přišli do Assisi se sochou nejblahoslavenější Panny Marie. Byli odmítnuti! Nechtěli mít v Assisi nejblahoslavenější Pannu Marii! Maria požadovala, aby papež a všichni biskupové světa zasvětili svět a zejména Rusko Srdci Ježíšovu a jejímu Neposkrvněnému Srdci. Neudělali to. Zdráhají se udělat to, co Maria žádá. Takže existuje skutečná opozice proti Marii, protože nejblahoslavenější Panna Maria není ekumenická. Nejblahoslavenější Panna Maria zná jenom Ježíše, jenom Ducha Ježíšova, Ducha pravdy, Ducha svatosti, to, co tvoří základ Církvě, to, čím je Církev ve své podstatě. A proto, když nám někdo řekne: „Ale vy se protivíte papeži“, tak to není pravda. My se protivíme papeži jen do té míry, pokud již nevystupuje v pravdě a ve svatosti jako tlumočnick Ducha Svatého. Avšak nejsme proti papeži, nástupci Petrovu, jestliže se osvědčuje jako opravdu věrný svému úřadu Petrova nástupce. Takovou musíme dát odpověď.

Prosme tedy nejblahoslavenější Pannu Marii, abychom jí zůstali věrní. Jen pod její ochranou, jen prostřednictvím úcty k P. Marii zůstaneme ve víře, v Církvi, v katolické Církvi. Maria je Matkou katolické Církvě. Není Matkou Církvě, která se spojuje se všemi náboženstvími. Ona je

Matkou katolické Církvě, jak to včera velmi důrazně řekla Jeho Excelence biskup Tissier de Mallerai: ona je Matkou jediné katolické Církvě, jediné božské Církvě. Prosme nejblahoslavenější Pannu Marii, abychom i přes všechny těžkosti, i přes všechny zkoušky zůstali věrní. Snažně prosme nejblahoslavenější Pannu Marii, aby přiměla ty, kteří jsou zodpovědní za Církev, papeže, biskupy, aby se navrátili k ní, k úctě k nejblahoslavenější Panně Marii a aby setrvali v tom Duchu, kterého apoštolové přijali v den Letnic, v Duchu pravdy, v Duchu svatosti, v Duchu víry.

Všimněte si příkladu nejnovějšího data, který nám skutečně dovoluje pochybovat o tom, že ti, kdo jsou dnes v Římě u moci, se brzy navrátí k tradici. Víte, že nedávno, počátkem března, vyšel v Římě dekret, jímž byla zavedena nová přísaha víry, která má jistým způsobem nahradit Antimodernistickou přísahu sv. Pia X. Obsahuje Krédo – žádný problém. Krédo je to dosavadní a bez jakýchkoliv pochybností je možné toto vyznání víry, co se týká Kréda, podepsat. Potom následují tři články, z nichž první dva naprosto odpovídají tradiční víře. Musíte jen prohlásit, že Inete k celé pravdě, kterou vyhlásili papežové při starých dogmatických koncilech. Ale článek třetí, jenž je také vyložen v preambuli k této přísaze víry, vyžaduje od podepisujících souhlas s tím, co vyznává dnešní učitelský úřad Církvě, to znamená s tím, co vyznávají jako svou víru po celém světě rozptýlení a s papežem spojení biskupové. A v preambuli se k tomu zcela jasně říká: „aby všichni přijali to, co bylo vysloveno během koncilu a po koncilu, a to, co bylo rozhodnuto“. Tak tady to máme! Přísaha víry, která by až po poslední článek byla naprosto odpovídající, ale připojí se jeden článek, který člověka zavazuje přijmout koncil a důsledky koncilu, což odporuje tomu, co se potvrzuje v předchozích člancích, kde se říká: Musíme zůstat věrní tradičnímu učení Církvě. A právě tuto přísahu víry si nechají podepsat ode všech, kdo se opět podřídili římským úřadům. Proto je tato přísaha víry zjevně určená k podpisu všemi těmi, kteří mají nějakou funkci, kteří přijmou svěcení, kteří vstoupí do některého řádu. Takže ti, kdo mají přijmout svěcení, budou muset podepsat toto prohlášení. Je to současně metoda, jak od nynějška požadovat ode všech, kteří se opět sjednotili s římskými držiteli moci, aby se ve všech bodech podrobili koncilu a důsledkům koncilu. V tom vidíme vůli těch, kteří dnes mají v Církvi moc, podřídít nás onomu duchu koncilu, jenž je modernistickým duchem, liberálním

duchem, který skutečně poničil Církev a v ničení Církve pokračuje. To nemůžeme připustit!

Odmítáme tedy to, když nám někdo řekne, že jsme proti papeži jakožto papeži; my jsme proti papeži jen potud, pokud od nás žádá věci, které jeho předchůdci odsoudili. Buď jsme s jeho předchůdci, kteří hlásali pravdu všech dob, kteří jsou ve shodě s Církví od apoštolů po Pia XII., anebo jsme s koncilem a proti předchůdcům dnešních papežů. Člověk se musí rozhodnout, musí si vybrat.

Je zjevné, že lze najít tradici u těch téměř dvou set dvaceti papežů, kteří předcházeli papeži Janu XXIII. a II. vatikánskému koncilu. To je jasné, jinak by se Církev vždy mýlila. To je situace, v níž se nacházíme! Musíme to vidět jasně, musíme zůstat pevní a rozhodní, nesmíme kolísat. Chceme být spojeni s nejblahoslavenější Pannou Marií. Chceme být o Letnicích spojeni s apoštoly, s nejblahoslavenější Pannou Marií v Duchu pravdy, v Duchu svatosti, jenž je Duchem Církve, a my Ho nechceme měnit, ať už je to jakýkoliv úřad, který nás chce přimět k tomu Ho změnit. To odmítáme. Chceme zůstat katolíky, nechceme se stát ani liberály, ani modernisty, ani protestanty. Nejblahoslavenější Panna Maria nám v tom přijde na pomoc, protože má odpor k bludu. Má hluboce zakořeněný odpor ke hříchu. Blud nemůže snést. Ona je zosobněnou pravdivostí. Je proti všem herezím. Od své přirozenosti je proti všemu, co se staví proti pravdě, od přirozenosti! Je proti všemu, co je v rozporu se svatostí, proti veškerému hříchu, ať je jakýkoliv, i proti nejnepatrnějšímu všednímu hříchu. Protože chce zůstat svatou, chce zůstat v pravdě. Prosme ji, aby také nám dopomohla k tomu takto si protivit hřích. Garrigou-Lagrange ji nazývá „naše milá Paní odporu“. Co tím chce říci? „Naše milá Paní odporu“ proto, jak říká, že naší milé Paní je odporný blud a má odpor ke hříchu. V její přirozenosti je obsaženo to, že nemůže snést blud. Nemůže snést hřích, neboť blud a hřích jsou díla d'áblova, pocházejí od d'ábla. To on je přinesl na svět! Proto má odpor k d'áblu. Víte, že byla stvořena proto, aby rozdrtila hlavu Hada, aby zničila Satana a jeho přívržence. Sjednoťme se tedy s nejblahoslavenější Pannou Marií, zůstaňme s ní pevně spojeni a ona nás bude chránit jak před bludem, tak i před hříchem a zachová nás v pravdě a ve svatosti.

Ve jménu Otce i Syna i Ducha Svatého. Amen.

O titulech

(vypracováno dle Společenského a pastoračního katechismu pro duchovenstvo Inf. Preláta Msgre Jana Pauly a církevních zvyklostí)

Oslovení Svatého Otce: Vaše Svatosti!

Kardinálů: Vaše Eminence!

Arcibiskupa a biskupa: Vaše Excellence! Nejdůstojnější pane!

Opatů a infulovaných prelátů: Vaše Milosti!

Ostatních prelátů a kanovníků, superiorů: Vysoce důstojný pane!

Děkanů (vikářů): Vele důstojný pane!

Farářů a priorů: Důstojný pane!

Kaplanů: Velebný pane!

Bohoslovců: Ctihodný pane!

Představených ženských klášterů: Velebná Matko!

Řeholnic: Ctihodná sestro!

Chceme-li duchovní osoby oslovovat dle důstojnosti, musíme užívat správného titulu, jinak to působí velmi trapně, obdobně, jako kdybychom důstojníky v armádě oslovovali špatnou hodností.

U našeho Kněžského bratrstva je také obvyklé užívat pro kněze oslovení „otče“ a pro bohoslovce v důsledku francouzských kořenů našich seminářů oslovení „abbé“.

Oslovení „pater“ je v češtině méně obvyklé (dříve platilo za neuctivé), ale když se přesto užívá, nikdy se neskloňuje dle českého vzoru, nýbrž zůstává latinský vokativ „pater“. Různé jiné odvozeniny jsou v podstatě neslušné.

Oslovovat duchovní osoby především před třetími osobami pouze jménem, a to i v případě, že si s nimi někdo vzhledem k rodinným nebo starým přátelským vztahům tyká, je projevem neucty k duchovnímu stavu. Tedy užíváme vždy alespoň oslovení otče, abbé nebo sestro. Totéž platí, když se o duchovních osobách hovoří.

Bohoslovci jako duchovní osoby stojí per se svojí důstojností nad laiky, proto není slušné, aby jim někdo, byť starší, nabízel ze své strany tykání. Aby bohoslovcům tykaly děti, je zlořád, přijatelné je to pouze u rodinných příslušníků a dětí rodinných přátel.

POŘAD BOHOSLUŽEB NA DUBEN – KVĚTEN

Růženec a možnost svatě zpovědi vždy půl hodiny před Mší sv.

BRNO-ČERNOVICE

Kaple Královny posvátného růžence, Faměrovo nám. 26

Každá neděle	– 10.00	– Mše sv. (2. a 4. v měsíci chorální a po ní svátostné požehnání, v květnu Májová pobožnost)
Každé úterý	– 18.00	– Mše sv. (v květnu po ní Májová pobožnost)
1. 4.	– 10.00	– Velikonoční pondělí – Mše sv. s lidovým zpěvem
8. 4.	– 17.30	– Zvěstování Panny Marie – Mše sv.
9. 4.	– 17.30	– Výroční requiem k úmrtí Msgr. Marcela Lefebvra
25. 4.	– 8.00	– Sv. Marka – Prosebné procesí a Mše sv.
Květnové pátky	– 17.30	– Májová pobožnost
3. 5.	– 17.30	– Nalezení sv. Kříže – Mše sv. a uctění ostatků
4. 5.	– 10.00	– Sv. Floriána – Mše sv. (chorální)
6., 7. a 8. 5.	– 17.30	– Prosebné procesí a Mše sv.
9. 5.	– 17.30	– Nanebevstoupení Páně – Mše sv. (chorální)
18. 5.	– 10.00	– Vigilie svatodušní
19. 5.	– 10.00	– Boží hod svatodušní
30. 5.	– 10.00	– Slavnost Božího Těla
Ostatní dny	– 8.00	– Mše sv.

PRAHA

Praha – Michle, Michelská 1/7, Domov Sue Ryder

7. a 21. 4.		
5. a 19. 5.	– 10.00	– Mše sv. (chorální)

FRÝDEK-MÍSTEK

Zámecké nám. 1251, 1. patro

7. a 21. 4.		
5. a 19. 5.	– 10.00	– Mše sv. (chorální)

PARDUBICE

Dům techniky Pardubice, nám. Republiky 2686

14. a 28. 4.		
12. a 26. 5.	– 10.00	– Mše sv. (chorální)

ČESKÉ BUDĚJOVICE

Metropol, Senovážné náměstí 2

14. 4. a 12. 5.	– 10.00	– Mše sv. (chorální)
28. 4. a 26. 5.	– 17.30	– Mše sv. (chorální)

UHERSKÝ BROD

Hřbitovní kaple, Starý hřbitov

14. a 28. 4.		
12. a 26. 5.	– 17.30	– Mše sv. (chorální)

ŽDÁR NAD SÁZAVOU

Dům kultury, Dolní 183/30, vstup levým bočním vchodem – v průběhu

Mše sv. bude zamčeno

13. a 27. 4.		
11. a 25. 5.	– 16.00	– Mše sv. (chorální)

Naše internetové stránky: <http://fsspx.cz>

Telefon na prioritát: 548 210 160